

COLEGIUL TEHNIC „GHEORGHE BALȘ”-ADJUD

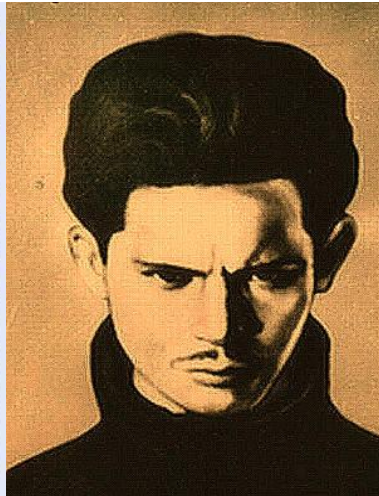

CONTRAATAC

**Revistă de educație, cultură, literatură și atitudine, pentru elevi și profesori - îndreptată împotriva prostului-gust, imposturii și agresiunii imoral-antiartistice
-apariție semestrială-**

CORNELIU LEU
(1932-2015)

NICOLAE LABIȘ
(1935-1956)

VINTILĂ HORIA
(1915-1992)

Anul XVI, nr. 35, noiembrie 2015

IONUȚ CARAGEA, Oradea/ROMÂNIA

ÎN AȘTEPTAREA PĂSĂRII

timpul dăruit acestor cuvinte
l-am furat morții
asemenea lui Prometeu

ca pedeapsă
am fost înlănțuit pe un munte
în mijlocul unei insule

am scris multe poeme
păsării care se hrănea cu trupul meu
până când a devenit milostivă

atunci am rugat-o să mă ia pe aripile sale
să mă ducă aproape de mare
să mai văd o dată valul
cum se apropie de țărâm

ZBORUL CU OCHII ÎNCHIȘI PE AERUL ARIPII LIPSĂ

de boala scrisului
se îmbolnăvesc cei mai sensibili
și cei mai aroganți
care este unul și același lucru
privit prin ochiul celui ce vede tot
și înțelege tot

de boala scrisului
se îmbolnăvesc cei ce cred
dar care nu o spun
și cei ce se opun, chiar dacă și ei
acceptă curgerea cuvântului precum
lacrima și picătura de sânge

de boala scrisului nu te poți vindeca
prin beția cuvintelor celorlalți

ca să uiți cine ești
de unde vii și unde trebuie să mergi
și nici nu te poți lega de cuvânt
ca de-un pietroi
apoi să te arunci în amonteale inimii

de boala scrisului nu te poți vindeca
prin ecoul cuvântului
și nici prin tăcere, ținând pasărea
închisă în colivie
doar zborul cu ochii închiși
pe aerul aripii lipsă
când aerul e sufletul tău, călătorind
între lumile cuvântului

ÎMBLÂNZIREA MORȚII

să vină cineva să îmblânzească moartea
animal și pasăre de pradă

să fie ținută în lesă
să poarte botniță
să fie hrănită la ore fixe
cu fire de păr și cu unghii
cu tot ceea ce este lipsit
de gustul delicios al decadentei
să se așeze și ea la comanda culcat
fără să mârâie, cu trupul țeapăn

și labele încrucișate

să vină cineva să îmblânzească moartea
să-i taie aripile din carne
să o învețe ce înseamnă pasul
și cât de greu se învață
să ciugulească din palmă firimituri
și să se urce cu ciocul și ghearele
până la înălțimea
unei ridicături de umeri...

EPAVE PE FUNDUL MĂRILOR INTERIOARE

te scufunzi în neant
și ieși mereu la suprafață
cu peștele alunecos
în ciocul lung și încovoiat

pasăre invizibilă
enigmatic mesager al cuvântului
cine sunt eu

dacă tu încetezi să exiști?

printre vorace
creaturi ale fluviului sânge
îmi caut amintirile
epave pe fundul mărilor
interioare

MĂ PREDAU CERULUI

culcat la pământ
cu brațele-ntinse

mă predau cerului

acolo sus
o pasăre se rotește-n cercuri largi
desenând infinitul

și totuși parcă-mi lipsește

înveșnicirea unei femei

culcat la pământ
cu brațele-ntinse
să mă predau ochilor ei

MAREA SINGURĂTATE A ZBORULUI

adevărata lume este a celor singuri
știi și totuși te pierzi în mulțime
mergi lovindu-i cu umerii
pe toți ceilalți
și nimeni nu-și ridică
perechea ascunsă de aripi

poate că lumea este toată a ta
a celui rătăcit printre oameni
și cine să zboare
și cine știe calea
spre marea singurătate a zborului?

PASĂRE FĂRĂ CER

priviți-l cu toții cum stă cu brațele strânse
ca o pasăre fără cer
ecloziune captivă în oul de lemn
al cui este zborul
pe care trebuia să-l învețe?

prin coridoarele întortocheate ale sângelei
avem fiecare un indiciu
un fir deșirat din cămașa îngerului

faceți o plecăciune umbrei
când veți ști ce e zborul

să căutăm răspunsul

Poeme de IONUȚ CARAGEA, din volumul „În așteptarea păsării”, editura eLiteratura, București, 2015

Oamenii caută în cărți alinarea durerii care le-a stins glasul și le-a prefăcut inima în cenușă.

*

Fructele din pomul cunoașterii mai au și viermi. De aceea este mai bine să fii prudent decât să fii lacom.

*

Dumnezeu este arhitectul bolții mele palatine, dar mi-a lăsat cuvintele să decorez teatrul acestei vieți.

*

Adevăratul pictor al cuvintelor este acela care își face autoportretul cu ochii închiși pe pânza imaculată a sufletului.

*

Când eram mic voiam să mă fac Dumnezeu, dar nu bănuiam cât de greu este să rămâi Om atunci când ești singur.

*

Poetul – pasărea oarbă cu ciocul încovoiat spre propria inimă.

*

Poezia – crucea de pe linia destinului unde s-a săvârșit o iubire de la care au fugit toți martorii cu excepția poetului.

*

Când Dumnezeu a făcut lumea, cu un ochi plângea, iar cu celălalt râdea. Plângea știind cât vom suferi, râdea știind că îi vom ține totuși de urât.

*

Fericirea nu este nici albă, nici neagră. Este multicoloră, asemenea curcubeului, și durează la fel de puțin.

*

Dragostea este o intersecție cu sens giratoriu. Te-nvârți în jurul aceleiași inimi până rămâi fără lacrimi.

*

După zeci de secole și sute de războaie, oamenii încearcă să perfecționeze o armă mai rece, mai dureroasă și mai silențioasă decât cea care l-a răpus pe Hristos: indiferența.

*

Cine se trezește conștient în zorii suferinței, ajunge înțelept în amurgul gândurilor.

*

Cât de comode ne sunt vorbele unui înțelept, dar cât de incomod e scaunul pe care el a stat.

*

Când ești dat afară din inima cuiva, doar cerul este suficient de încăpător pentru rătăcirea ta. Dar pentru că-ți lipsesc aripile, lacrima este singurul cer care încearcă forma inimii.

*

Omul este o scânteie prinsă între două umbre: umbra celui ce este și umbra celui care-a fost cândva.

*

Câteodată mă rog la Dumnezeu să primesc un *e-mail* cu locurile în care pot descoperi Fericirea.

*

În viață trebuie să fii lucid și prevăzător. Prietenia unora este mare cât un cal troian. Abia așteaptă să le primești darul ca mai apoi să-ți intre sub piele și să devii victima lor.

*

Timpul nu-i tremură niciodată mâinile. Își plimbă încet bisturiul pe fețele noastre ca un criminal în serie îndrăgostit de arta sa.

*

Viața – spitalul în care oamenii ne tratează cu pastile de sictir, în timp ce moartea inventariază suflete.

*

Dacă-ți cresc aripi, cei mai mulți dintre oameni nu te vor învăța să zbori cu ele. Unii ți le vor rupe, alții îți vor spune să le ascunzi. Astfel le vei semăna mai bine, astfel vei deveni solidar cu neputința lor.

*

Sângele – singurul șarpe înțelept, căruia îi place căldura sufletească.

*

Suntem captivi într-un spectacol interzis muritorilor, iar umbrele, sufleuri ai neantului, ne șoptesc în continuare rugăciunile.

*

Visele sunt doar niște monede de schimb aruncate de zei în palmele cerșetorilor mutilați de amintiri.

*

Timpul nu-i decât un angajat al nimicniciei care ridică resturile de pe strada speranțelor deșarte și le depozitează în spațiul insalubru al morții.

*

Oamenii – paginile necitite care ajung în biblioteca pământului, fiind devorate de viermii atotștiutori.

*

Crucile – pansamentele de pe fața pământului.

*

Zilele negre, nopțile albe – clapele de pian pe care moartea cântă recviemul umanității.

*

Fericirea ține cât luciul pantofilor. Este lustruită de suflet în fiecare dimineață, dar n-apucă să facă doi pași fără să se murdărească.

*

Oare câte bătăi de inimă pot umple nimicul, tăcerea și tot universul?

*

Sub aripile de ceară ale nostalgiei îmi îngrămădesc amintirile, le păstrez pentru ziua în care sufletul îmi va cerși ultimul zbor către stele.

*

Lumânarea îmi rămâne cel mai fidel dintre cititori.

*

**Aforisme de IONUȚ CARAGEA, din volumul „În așteptarea păsării”, ciclul „Sindromul
nemuririi”,
editura eLiteratura, București, 2015**
